

kází, a ohlédl se, aby viděl, kdo ho dluhl. Slečna se také ohlédla. Hezká byla a na strejce se usmívala. „Vida, doma na mě žena jenom pořád bručí a v Praze se na mě holky smějou!“ řekl si strejce a blaženě se usmál. Slečna si tento jeho úsměv přivlastnila a přistoupila k němu. „Poslechnul, drahoušku, mně se zdá, že se v Praze nevyzná.“ Tak nějak prý to řekla. Strýc se již přesně nepamatuje. Byl prý jak ve vidění, když ho taková krásná, navoněná slečna v hedvábných šatech tak pěkně oslovila. Řekl jí, že by byl moc rád, kdyby mu ukázala Prahu, a slečna projevila ochotu splnit toto jeho přání.

Strýc byl hned kurážnější. Povídal, že by chtěl v Praze něco užít a že by snad bylo lepší, kdyby jeli elektrickou, když prý je Praha moc veliká. Slečna však namítala, že elektrika jezdí jen postranními ulicemi, a vedla strýce stále někam do kopce. Myslí prý, že jdou na Hradčany, ale byli na Žižkově.

„Budete spát někde u příbuzných?“ zeptala se ho slečna, a strýc jí řekl, že v Praze příbuzných nemá. „Tak víte co? Zrovna tady je hotel. Zajdeme tam na večeři a můžete se zeptat, mají-li pro vás pokoj.“ Strýc byl nadšen její starostlivostí a přímo zářil, když slečna sama objednala k večeři „takové cizinecké jídlo“, jak strýc říká. „Byly tam všelijaký salámy, rybičky, sula a taky tenhle kaviár — moc dobré to bylo.“

Když snědli to cizinecké jídlo, objednala slečna sama pokoj a povídala, že se musí jít podívat, dala-li pokojská „drahouškovi“ čisté povlaky. „Drahoušek“ šel ovšem také a dopadlo to tak, že k ránu chytili lidé strýce, který vyběhl z hotelu v spodním prádle, a volali patrolu, aby se ujala ubohého blázna. „Dvě stě mi vzala a utekla! Pusťte mě! Nebo jste s ní všichni spřaženi?“ křičel strýc a chtěl se vytrhnouti těm, kteří ho drželi. Svoji silou i křikem utvrzoval však jen lidi, kteří se sbíhali, v přesvědčení, že je skutečným bláznem. Najednou se však strýc nahnul k uchu jednoho strážníka, něco mu chvíli šeptal, pak ukázal prstem, strážník skočil a ze zástupu zvědavců vylovil namalovanou holku, na kterou strýc ukazoval. Z toho, jak začala křičet, že je nevinná a že neví, co od ní ten bláznivý parolá chce, poznali strážníci, že se strýc nemýlí. Byla to jeho průvodkyně Prahou. Vyčkala, až strýc usnul, zazpívala prý mu při tom dvě ukolébavky a každou z nich si oceňila stokorunou, které vzala strýci z kapsy kabátu, položeného přes židli. Strýc však zaslechnul klapnutí dveří, vyskočil, zjistil, že byl okraden a tak, jak ležel, se pustil za zlodějkou.

Minulou sobotu již nebylo toto pětatřicetileté děvče ke strýci tak roztomilé, jako tehdy v Hybernské ulici. Před samosoudcem vrch. r. Dobromírem Součkem zapomněla Vanna Burešová všech lichotek a svému „drahouškovi“ říkala: „Na koho se vytahujete? Já jsem poctivá vyšivačka!“ Tvrдила, že ten pán neměl nic a ona že sama za něho zaplatila večeři i hotel. To všechno prý z lásky, a on se jí takhle odměnil.

Soudce sice vyslechnul tuto často opakovanou pohádku, ale odsoudil vyšivačku do těžkého žaláře na jeden měsíc, nepodmíněně.

Tvrдила, že je nevinná, ale trest přijala a když ji odváděli, povídala strýci: „Až pojedou zase do Prahy, tak si vezmou ženu s sebou.“

„To vezmu,“ povídal strýc. „Samotného mě už žena do Prahy nepustí.“ Povídal to ale nějak smutně.

Měl chuf na strážníkův prst.

(Zemský trestní soud v Brně.)

Rudolfa Málek a zná pam starosta a všech- no občané v Poštorné jako chasníka pořádného, který nekrade, a pokud není opilý, ani jinak neublíží. Ale to je právě ten kámen úrazu: pokud není opilý, neboť hned pod tím napsal starosta do vysvědčení: Rudolf Málek se rád opije a pak už nějakou tu výtržnost také ztropí. Dosud vyrovnávaly se jeho delikty, vzniklé z opičky, pouze u soudů přestupkových a teprve nyní dotáhl to výš — až k zemskému soudu trestnímu. Však to už musil strážníkovi nalkousnout prst a jinému občanu pohrozit rozpáráním břicha.

V neděli 10. ledna potkal se s kamarádem Decem a pozval ho na trochu toho nápoje. Ve dvou prý se to lépe táhne, a poněvadž právě nebyl volební aniž jiný suchý den a protože po sobotní výplatě ještě něco v kapse zůstalo, nebylo překážek v nezkrutné touze po získání růžové nálady. „Pojďme k židovi,“ řekl, a kamarád, který u sudu neznal náboženských rozdílů, souhlasil. Žid naléval a křesťané pili. Reservu si neukládali a pili tak, aby byl výčepník s výdělkem spokojen. Těžko říci, kolik každý z nich prolil hrdlem. Je známo přece, že hosté dělají furianty a udávají číslici vyšší, zatím co šenkýř zase rád naříká nad špatnými výdělky a po vyrovnání účtů operuje ciframi nižšími. A tak Málek tvrdí, že ta jeho opiče stála tehdy čtyřicet korun, čemuž odporuje hostinský, tvrdě, že to byl jen nevinný kocourek za sedm kaček a že řádná opiče v jeho hostinci není vůbec k máni.

Ale tato věc měla významu jen pro získání polehčujících okolností a ty soudní dvůr uznal. Důležitější je to, co se odehrálo cestou z hostince. Málek a Dec potkali kdesi ve tmavém koutku městyse Poštorné občana Studeného, jenž před časem nezapsal se dobře u Mála nějakým svědectvím, kterým mu pomohl k několikadennímu vězení. Tuto okolnost připomněl si Málek při spatření Josefa Studeného, chytil ho pod krk a otázal se významně svého kamaráda:

„Máš u sebe křivák? Já ho propíchnu!“

Kamarád ovšem k takové operaci nože nepůjčil a tak byl život Studeného zachráněn. Na dlouho to však nemělo být. Málek předpověděl Studenému smrt brzkou a strašlivou: „Při nejbližší příležitosti břicha ti rozpáru a přestaneš dýchat.“

Tato věta svědčila o strážlivém stavu Málkově, neboť nebylo v ní nesouvislosti. Je jisté nebo aspoň velmi pravděpodobné, že člověk s rozpáraným břichem přestane dýchat, nenajde-li se velmi rychle někdo, kdo by ho zašil. Proto se také občan Studený ve společnosti svého soupeře dlouho nezdržoval a požádal strážníka Grbavčiče o doprovod k domu. Stráž-

ník poznal hned na chvějícím se obětanu, že mu hrozí nebezpečí. Třebaže se Damoklův meč nevznášel nad jeho hlavou, přece nutno uznat situaci za vážnou, neboť pořádný perořízek, namířený na břicho, může také vykonat dílo zkázy.

Nejbližší okamžik dokázal, že obava napačeného Studeného nebyla bezpodstatnou. Svědčil o tom stín jakési tajemné postavy, krčící se u domku občana Studeného. Strážník Grbavčic i jeho chránělec věděli hned, že to tam číhá Málek, a podařilo-li se mu sehnat někde křivák, že je odhodlán provést si svůj nepěkný úmysl. Proto šel na to Grbavčic jménem zákona a velmi energicky vytáhl postavu z temného úkrytu.

„Co se mnou zamýšlíte?“ otázal se ten, jenž tu v noční době neměl co dělat.

„Nic zlého,“ odpověděl strážník. „Jen na radnici vás chci zavést.“

„A to se nedám.“

„Uvidíme, který z nás bude silnější,“ prohodil strážník, ale hned zavolal Ježíše a Marii, neboť ucítil v ukazováčku své pravé ruky Málkovy zuby. Zatím co pásl se Málek na strážníkově ukazováčku, zaměstnávaly se jeho ruce služebním pláštěm, který za chvíli vypadal jak turecká fangle. Nakonec to strážník přece jen vyhrál. I s nakousnutým prstem přemohl Málka a odvedl ho na radnici, kde už z nejednoho bouřliváka udělali hotového beránka.

Před senátem v. r. Neudeka měl Rudolf Málek hned dva delikty: nebezpečně vyhrožování a maření úředního výkonu. Viny však necítil. Všim prý je vinna ta opice za čtyřicet korun a pak občan Studený sám. On prý hádku začal tím, že dal obviněnému notný políček. Vše, co následovalo, podnikl Málek v rozčilení i v opilosti a nemůže soudu bližšími podrobnostmi posloužiti.

Svědék Studený vylíčil soudnímu dvoru, jak to na člověka působí, když mu někdo hrozí rozpáráním břicha. To prý nejprve zamrazí na tom břichu, pak se to rozleje po celém těle a člověk vidí v duchu bránu nebeskou, na kterou se dosud domníval mít dost času.

„Věřil jste, že by mohl Málek výhrůžku splnit?“

„Nevím, jak bych to mohl říci, ale v takových okamžicích věří člověk na všechno.“

„Měl jste strach?“

„Strach jsem neměl, ale bál jsem se.“

Potom svědčil strážník Grbavčic. „Doprovodil jsem pana Studeného k domu a tam už na něho čekal Málek. Zatkl jsem ho, on se bránil, chytil jsem ho, on se mně zakousl do prstu.“

„Nu a co myslíte, čeho tím kousnutím chtěl docílit?“

„Byl rozzloben a chtěl asi tu zlost něčím zakousnout.“

„Myslím váš služební výkon...“

„Ten chtěl asi zmařit, ale potom už šel jako ovečka.“

Šest měsíců bude Málek v žaláři uvažovat o tom, je-li radno ve zlosti zakousnout se do strážníkovy prstu anebo dokonce se zabývat rozpáráním břicha svého bližního.

Dejte se pojistit!

(Přestupkový soud v Praze.)

Nemine snad dne, aby na dveře vašeho bytu nezaklepal mladý nebo starší muž, který vám výmluvnými slovy líčí slasti, jichž budete účasten, dáte-li se u něho pojistiti. Vaše děti budou žehnati vaši památce, až si po vaší smrti za peníze pojišťovnou jim vyplacené budou moci zaříditi nějaký obchod nebo dokonce koupiti zbytkový statek, a to všechno za nepatrné premie, jichž placení ani nepoznáte. A umřít můžete třeba hned po podpisu pojistky, a pojišťovna celý pojištěný obnos vyplati vašim dědicům. Za rok můžete i spáchat sebevraždu, aniž by pozůstali ztraceli nárok. Jste-li však sobec a myslíte-li, že tu na světě budete ještě sto let, nic nevadí. Po určitém počtu roků, platíte-li správně nepatrné premie naší pojišťovny, dostanete celý kapitál do ruky vy sám. Dovedete si představit, co všechno můžete pak užít za ty peníze, které vám jako zadarmo spadnou do klína? No vidíte! Sliny se vám sbíhají v ústech, a proto honem to podepište, než to pana zástupce pojišťovny přejde.

Takhle mluví všichni ti pojišťovací agenti a dělají dobré obchody. V Kollárově ulici ve Vršovicích bydlil také jeden zdatný zástupce pojišťovny, pan Slavomír P., u rodiny Steimarovy. Dělal skvělé závěrky, že se synu manželů Steimarových, Josefu, dělaly mžitky před očima, když o nich slyšel. Nabídl se tedy panu Slavomírovi, že by mu dělal subagenta, což tento beze všeho přijal a odevzdal mu tiskopisy Slovanské pojišťovny, kterou zastupoval.

A ejhle! Mladý Steimar první den už přinesl skvělou pojistku! Podařilo se mu pojistiti na život továrníka Stan. Kaplana z ulice Na Smetance na Vinohradech na 35.000 Kč. Pan Slavomír dal mu hned zálohu na provisi a doložil, že zbytek mu vyplatí hned, jakmile se pan továrník dá prohlédnouti lékařem pojišťovny.

Den na to přinesl Steimar pojišťovací přihlášku Karla Horáka, spolumajitele firmy Horák a Gýza na Smáchově na 20.000 Kč, a další den přihlášku Frant. Hájka, výrobce kartonáží z Jeseniovy ulice na Žižkově, který se dal pojistit na 25.000 Kč. Na to nestačil už pan Slavomír ani koukat a divil se jen, jaké ohromné známosti musí mít mladý Steimar, když ve třech dnech přinese takovéhle závěrky. Vyplatil zálohu na provisi, a když ústavní lékař p. dr. Rosol zaslal protokol o vyšetření nově pojištěných tří pánů, že jsou všichni vesměs zdraví jako řípa, zamnul si radostně ruce a doplatil Steimarovi ujednanou provisi v obnosu asi 900 Kč. Na to se pan Steimar sebral a prohlásiv, že jede pokračovat ve svých skvělých obchodech na venek, zmizel z očí panu Slavomírovi i z bytu svých rodičů.

Několik dnů čekal pan Slavomír na venkovské Steimarovy uzávěrky, ale místo nich došel dopis pojišťovny, v němž jej vyzývá, aby zjistil pobyt pojištěnce továrníka Kaplana, neboť zasláný mu dopis s účtem na první premii a poplatky došel zpět jako nedoručitelný. V panu Slavomírovi hrklo. Vzal klobouk a zimal si elektrikou do ulice Na Smetance. V udaném čísle nenašel žádného